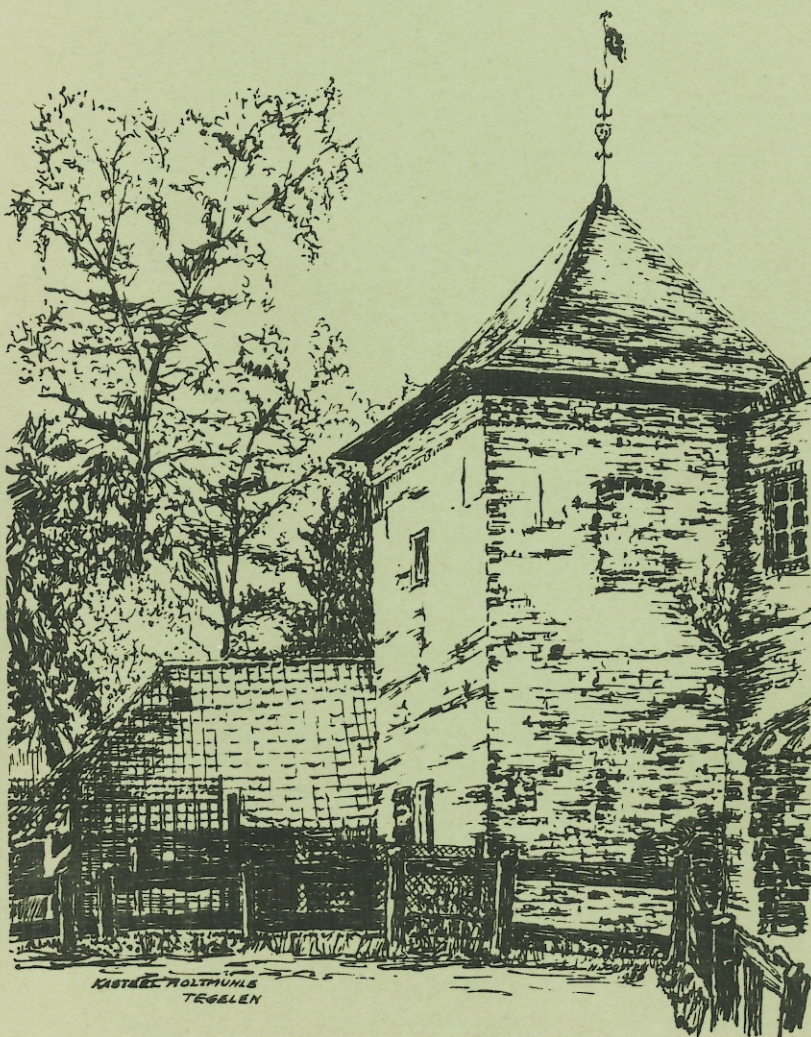

H. K. F. ^{os} „BLAEDJE”

HEEMKUNDIGE KRING TEGELEN

VEERDE JAORGANGK NR 4

88

KASTEEL MOLTUMUS
TEGELEN

INHOUDSOPGAVE

Huize Elka slot	Dr R Jans	blz 2
Ôzze Wiërd	B Wijnhoven	blz 6
Verslag excursie Sittard	F Peeters	blz 7
Pastoor Driessen	H Huijs	blz 8
Verslag excursie Asten	T v Ulft	blz 11
Pater Beurskens	B Wijnhoven	blz 13
Ingelbertje	T v.d. Lings	blz 15
Einzaam	B Wijnhoven	blz 18
Programma en mededelingen		blz 19
Redaktie		blz 20

HUIZE ELKA SLOT

Mijn moeder had de lessen aan de toen 3-jarige Rijks-HBS te Venlo gevolgd, waarna ze op de normaalschool van het Venrayse instituut haar lagere acte voor onderwijzeres behaalde voor Frans en Engels. De zoons studeerden aan de Rijks-HBS te Roermond. Oom Willy zou graag biologie gestudeerd hebben. Hij was echter gehandicapt, doordat hij bij het spelen door een ongeluk een oog verloren had. Hij bleef dus zijn gehele leven in zaken. Hij trouwde met een dochter van Hotel Zwijnshoofd in de Houtstraat te Venlo. In de eerste wereldoorlog woonden ze in de witte villa aan de Venloseweg, die toen Casa Blanca en nu Nora heet.

Oom Adriaan studeerde te Amsterdam medicijnen. Hij trouwde met een stiefzuster van mijn vader, kostschoolvriendin van mijn moeder en werd arts in Nederlands-Oostindie en in de latere jaren in Amsterdam. Mijn moeder trad vlak voor de eerste wereldoorlog met kapitein der infanterie J.R.L. Jans, wiens ouders toen in Utrecht woonden, in het huwelijk.

Het was het eerste huwelijk in het vernieuwde Huize Elka. Ze gingen wonen aan de Tegelseweg 55 te Venlo in een pasgebouwde woning, waarvan de houthandelaar Van Gasselt de eigenaar was. Ook onze grootvader zat in deze periode vooral in de houthandel. Hij bezat o.a. bossen bij Tirlemont in België. Omdat vader door de omstandigheden van de mobilisatie in Noord-Limburg en Noord-Brabant gelegerd was, kon hij zelden thuis zijn, zodat ons gezinnetje meestal op Huize Elka

vertoefde. Mijn vroegste jeugdherinneringen hebben dan ook betrekking op dit huis met zijn aaneenschakeling van hoge, donkere kamers en zijn uitgestrekte tuinen. Het einde kwam in zicht, toen de wapenstilstand de oorlog besloot. Van die oorlog zelf had ik als peuter nauwelijks enig besef. Misschien het doffe gedreun van kanonnen op de achtergrond, maar een hevig onweer maakte meer indruk. Het kwam wel voor, zegt men, dat mijn grootmoeder te hulp geroepen werd als tolk, wanneer Russische krijgsgevangenen er in geslaagd waren de Duitse grens over te vluchten. Ik had twee poppen, waarvan er een Frans en de andere een Belgisch soldatenuniform aanhad. Wel hield de wapenstilstand in dat papa voortaan thuis kon wonen, zodat we meer in Venlo zaten. Elka werd leger, toen de kinderen een eigen gezin stichtten. Oom Adriaan verdween uit het zicht. Wat ik me goed herinner is, dat hij de herdershond Pastor, die me geweldige angst aanjoeg, al hij blaffende tegen de hoge tralies van zijn kooi achter links van het huis opsprong (de fundamenten van die kooi zijn nog te zien) en die dood was gegaan, op een kruiwagen naar de achtertuin reed om hem te begraven. Dat is me altijd bijgebleven. De bruiloft van mijn jongste tante Nora in mei 1920 betekende het vertrek van een lieve verzorgster. Tante Emma moet niet zo lang daarna in de zomer getrouwd zijn. Ik zie de bruiden nog met hun voor mij vreemde man langs de voortuin, die toen op groter afstand dan nu, na de verbreding van de Venloseweg, van de voordeur gelegen

was, naar het rijtuig schrijden. Behalve de uittocht van de kinderen Syrier, moesten de financieel-economische consequenties van de oorlog, met name de verliezen ten gevolge van de annulering van de Russische staatsschulden ertoe leiden dat de oudelui overwogen het huis te verkopen. Volgens berekeningen moet dat zijn beslag gekregen hebben in het begin van 1921, het jaar dat ik naar de lagere school moest. Voor september hadden ze een huis gezocht in Den Haag, waar ze domicilie kozen in de Irisstraat 14 in de zojuist gebouwde "bloemenbuurt", dichtbij het adres van hun dochter Nora in de Thomsonlaan en van oom Willy aan de Valkenboschkade. Tante Emma was haar man gevolgd naar Berlijn, waar hij werkzaam was bij het Nederlands consulaat. Later woonden ze in Hattem (Gld.) en in Wijdenes (N.H.) Daarmee was de geschiedenis van de familie Syrier in Tegelen afgesloten. Na zijn benoeming tot commandant van de B.B. in Limburg verhuisde mijn broer Leo naar Bunde en vervolgens naar Eben-Emael (B), zodat er in Venlo niemand van de familie overbleef. Oom Adriaan had uit zijn drie huwelijken een dochter en twee zoons; zijn oudste zoon, geboren in Nederlands-Oostindie, van beroep tandarts, woont nu in Melick. Van zijn 3 zoons woont er een in Maastricht.

Over de bouwgeschiedenis heb ik dus weinig gegevens. Het huis werd verkocht, maar ik herinner me niet aan wie. Wel dat het weer lange tijd doktershuis was, toen dokter Rahier er gevestigd was. Wie in 1890 de architect was, is me onbekend

maar de bouwstijl doet denken aan die van P.J.H. Cuypers, de bouwer van het Centraal Station en het Rijksmuseum in Amsterdam, die immers in Roermond gewoond heeft, dus niet ver van Tegelen, of diens zoon Joseph of iemand anders uit diens school. Misschien is het mogelijk daarover nog wat op te snorren. De nieuwbouw is dit jaar honderd jaar oud, dus voor de mondelinge overlevering zijn we er te laat bij. In de overlijdensakte van Maria Sibilla Kamp - Compes, die Kerstmis 1880 in de ouderdom van 88 jaren stierf, werd als aangever en buurman vermeld een zekere Hendrik Bouwman, die verklaarde niet te kunnen schrijven en daarom niet ondertekende. Zijn beroep was arbeider. Er bestaat meen ik een portret van hem als zouaaf in het pauselijke leger. Zijn vrouw Jacomina Hekkens werkte als dienstbode misschien nog bij dokter Syrier, ofwel bij mevrouw Kamp-Compes. Zij hertrouwde met Johannes Leenaerts. Ik heb haar nog gekend; ze stierf in 1934. Wij noemden haar "tante Mina". Tussen haar familie en de onze bestond een soort feodale relatie, zoals dat toen goed mogelijk was. Als kinderen kwamen we er vaak aan huis. Dat ging zo door, toen haar dochter Elisabeth Bouwman, "tante Bet", bij de Syriers diende. Deze had een sterk eergevoel, van onderdanigheid was dus geen sprake. Het succes van de familie was een zoon, die hoofdonderwijzer was. Tante Bet trouwde met de timmerman en meubelmaker Frans Clabbers, "oom Frans", die een bloeiende meubelzaak dreef aan de Venloseweg. Hij was op en top een heer. Deze overleed in

1951. Bij zijn begrafenis waren de Syriërs goed vertegenwoordigd. Tante Bet kwam in 1955 door een tragisch verkeersongeval om het leven. Het echtpaar Clabbers-Bouwman had vier zoons en drie dochters. De jongste trouwde met de fotograaf Lommen en woont in Tegelen. Een andere Bouwman, "tante Druuk", die ook in huize Syrier werkzaam is geweest, trouwde met J.H. Ewalds. Een van de zonen werd burgemeester van Maasbracht. Hiermee is mijn kennis van de Tegelse families, die met het huis Elka in verband gestaan hebben uitgeput. Voor aanvulling zou ik dankbaar zijn en ook voor correcties van onjuistheden.

Dr. R. Jans
Potterstraat 32
6165 AE Geleen
Tel. 04494-42856

ÔZZE WIËRD

Och sjoëne wiërd
wat ôs Tegele siërt

Öm ôs aad kesjtíel
Wuërd 't ein sjoën gehiël

Wat zien weej gruëts
't Is neet miër duëts

Bertje

VERSLAG EXCURSIE NAAR SITTARD

Na gedegen voorbereiding ging op deze zondagmorgen wederom een veelbelovende stadswandeling van start.

Deelname: 14 personen.

Exact volgens schema werd het programma afgewerkt. Terwijl op het Wilhelminaplein in Tegelen vertrokken werd om 8.30 uur voormiddag, was de terugkomst aldaar om 13.15 uur namiddag.

In Sittard hadden we aan dhr. Van der Ende een sympathieke en ijverige gids.

Wegens tijdgebrek is het bezoek aan o.a. het heemkundig museum "Den Tempel" en Fort Sanderbout uitgesteld.

Deze keer is volstaan met een korte samenvatting.

Dit te meer om niet in herhaling te treden.

In de uitnodiging voor de excursie waren de bezienswaardigheden van Sittard reeds zeer uitvoerig beschreven.

Sittard was zo!

Zodoende bleek ook de voormiddag van zondag 3 juli 1988 de moeite waard.

Namens de werkgroep halve dag-excursies,

Frans Peeters

RECTIFICATIE.

Abusievelijk werd vermeld in het artikel van Pastoor Th.Driessen dat deze tentoonstelling gehouden zou worden in het voorjaar van 1989.

Deze zal reeds plaatshebben in de periode van 14 t/m. 21 oktober 1988.

' _ _ _ _ _ ' _ _ _ _ _ '

PASTOOR DRIESSEN

Binnenkort start 'n tentoonstelling over wijlen Pastoor Driessen. Deze tentoonstelling is samengesteld door ons verenigingslid Piet Poeth bij gelegenheid van het feit dat Pastoor Driessen 50 jaar geleden tot priester werd gewijd. De tentoonstelling tracht ons een beeld te geven van het vele werk op historisch gebied dat door Pastoor Driessen werd verricht. In het voorjaar van 1989 zal deze tentoonstelling ook Tegelen aan doen.

Om u alvast een voorproefje te geven van het vele werk dat door deze man werd verzet zal ik proberen een kleine levensschets van deze markante persoonlijkheid te geven.

Pastoor Driessen werd op 27 november 1911 geboren te Steyl. Na zijn priesterstudie aan het seminarie werd hij in 1938 priester gewijd te Roermond. Hij werd vrij spoedig benoemd tot kapelaan te Leunen. Dit was een vrij uitgestrekte parochie waartoe ook het plaatsje Veu-len behoorde. Kort na de Duitse inval in 1940 werd hij benoemd tot kapelaan in Bergen. Dat het uiteindelijk toch Ottersum zou worden lag gelegen in het feit dat de toenmalige kapelaan van Ottersum, omdat hij het niet met de pastoor kon vinden, werd overgeplaatst naar Gennep. Daardoor kon de pastoor van Bergen blijven waar hij was en kwam het kapelaanschap te Ottersum vrij. Dat dit geen gemakkelijke taak was bleek uit de volgende jaren van bezetting. Op 20 oktober 1944 maakte hij de evacuatie vanuit Ot-

tersum mee. 4000 Mensen en 70 paardekarrren trokken in een 17-daagse barre voettocht via Goch, de Rijn over. In Gelderland weer het land in uiteindelijk naar Mijndrecht in de polder tussen Utrecht en Amsterdam. Onderweg storven mensen langs de weg. Volgens eigen zeggen zou deze gebeurtenis - hetgeen veel indruk op hem gemaakt heeft - later zijn uitwerking in hem vinden.

In 1945 werd hij benoemd tot pastoor in het door oorlogsgeweld totaal verwoeste Middelaar. Via zijn relaties in Tegelen kreeg hij bouwmaterialen om aan de wederopbouw van de parochie te werken.

Aan zijn wandelgang door het Noordelijkste deel van Limburg kwam hierna nog geen eind. Hij werd in 1961 benoemd tot pastoor te Well, waar hij ook na zijn emeritaat in 1972 bleef wonen. Hij was sinds 1968 volledig blind, maar kon in zijn woning te Well toch zijn weg op de tast vinden, zodat hij van de bisschop toestemming kreeg om tot aan zijn dood aldaar te blijven wonen.

Naast zijn priesterschap was het zijn grote vreugde om de mensen iets te laten zien van de cultuur van zijn geliefde Noord-Limburgse land.

Van 1948-1968 was hij hoofdbestuurslid van het Limburgs Geschied- en Oudheidkundig Genootschap en van 1964-1972 was hij voorzitter van de Kring Venray. Pastoor Driessen stond ook aan de wieg van de Kring Maas en Niers te Gennep. Vanwege zijn vele verdiensten werd hij in 1970 benoemd tot erelid. Ook was hij hoofdbestuurslid van de Vereniging tot

bevordering van Limburgse dialecten; Veldeke en later tevens erelid. Ook de Belgisch-Nederlands Limburgse stedenbond "Maasketen Jan van Eyck" had zijn belangstelling. Zijn liefde voor zijn Limburgse land ging zover, dat hij de avond voor zijn overlijden; op 16 januari 1976 nog een lezing gaf te Siebengewald. Ook het gildewezen stond in zijn belangstelling. Als pastoor van Well was hij de Gilde-priester van het St. Antonius Abt Gilde. Nooit deed men tevergeefs een beroep op hem. Dit bleek dan ook uit de overweldigende internationale belangstelling bij de uitvaart. Tal van geschriften heeft hij het licht doen zien. Naast menig artikel in de Maasgouw, Merlet, Tegelse Courant, Peel en Maas en Maas en Niersbode schreef hij o.a.: in 1952 De geschiedenis van Tegelen; in 1962 100 Jaar Dekenaat Gennep; in 1965 St. Rochus Kamp Well 1715-1965 samen met J.Daemen; in 1965 Norbertus van de Burcht Gennep samen met Dr J.H. Gilissen en past. Th. Thijssen; in 1970 40-jaar Parochie Milsbeek; in 1971 400-jaar Parochie Belfeld samen met H. Verkooyen; in 1972 Die Vogte von Straelen samen met M. vd Brand; in 1975 1000 Jaar Gennep samen met M.P.J. van den Brand en posthuum in 1976 Venray een nieuwe naam voor een oud dorp met een oude cultuur samen met M.P.J. van den Brand.

H. Huijs

VERSLAG EXCURSIE NAAR ASTEN

We vertrokken om half 9 met 26 personen naar wat een erg volle excursie zou blijken. Vanwege het feit dat om 10 uur een erg grote groep zou komen, konden wij een half uur voor openingstijd terecht in het Beiaardmuseum. Onder leiding van een zeer vlot en kundig spreker dhr. Meeuws. Deze man was een wandelende "klok". Hij legde op een begrijpelijke manier de ingewikkelde grote toren- en slingeruurwerken uit. Er waren magnifieke grote luidklokken en er was een exemplaar bij dat door Monumentenzorg aan de Duitse oorlogsindustrie was ontsnapt.

(Het gietbrons voor klokken bestaat voor 80% uit koper en voor 20% uit tin).

In Nederland is 57% van alle kerkklokken in de oorlog omgesmolten, hetgeen de spreker ontlokte: "Wie met kerkklokken schiet wint de oorlog niet".

Het ontstaan van de beiaard berust op het feit dat men vroeger zelf geen tijdmeting had. Ieder uur werd door grote kerkklokken aangegeven, tellen dus...

Met kleinere klokken, ongeveer 4, werd een tussendeuntje gespeeld. Een reeks van 4 tonen was 1 kwartier, 8 tonen een half uur enzovoort.

U kunt zich voorstellen hoe het in dit museum was tegen 11 uur... Gelukkig waren de verschillende systemen na elkaar afgesteld. Door dhr. Meeuws werd gewezen hoe dus eerst de beiaard in functie werd daarna de uurslagen van de grote klok. Belangrijk verschil is: bij de grote klok beweegt de klepel niet - bij de beiaard worden of de hamertjes of de

klepel bewogen. Dit kan met een toetsenbord bestaande uit houten stokken die met de vuisten worden bewerkt, of met voetpanelen. Er was een groot assortiment buitenlandse klokken; o.a. Indische, Javaanse en vooral Chinese klokken. Direkt na de rondleiding van ongeveer 3 kwartier kregen we een film te zien over het gietproces van een grote luidklok te Asten bij de firma Eysbouts.

Daar in de andere vleugel van hetzelfde gebouw het Natuurstudiecentrum "Jan Vriends" was en degene die ons hier zou rondleiden nog maar een half uur tijd had, moesten we direkt verder.

Na zoveel informatie achter elkaar was de concentratie een heel eind zoek en kregen enkelen visioenen van koffie... die in eerste instantie gepland was na de film. Dit was helaas overmacht. Het heeft dit gedeelte van de excursie geen goed gedaan.

In verband hiermee werd besloten om na de koffie iedereen de laatste 3 kwartier zijn eigen gang te laten gaan. Buiten was nog een fantastische heem- en kruidentuin. Er was een zadenhandel en er was nog een afdeling met honingprodukten. Het viel wel op dat er nog enkelen teruggingen naar het Beiaardmuseum (het was gaan regenen); daar was nog zoveel te zien wat in die eerste 3 kwartier nog niet aan bod was gekomen, vandaar. Naar mijn idee was het een redelijk geslaagde excursie, helaas wat vol. Komt u de volgende keer ook? Tot ziens dan.

Namens de werkgroep halve dag-excursies,
Toos van Ulft

PATER BEURSKENS

Kortgeleeje ontvinge weej 't dreuvige berich det Pater Hen Beurskens plotse-ling in Portugal Lissabon Charneca eu-verleeje waas.

Dit waas vùr Tegele en vùral vùr de be-woeners van de aaj Kerksjtraot 'nen hiël geveulige klap. Weej hejje ôs zoe gesj- pits op de terukkiër van Hen van de Mieke. We zogen 'm in gedachte vùr 't altaor met Jan Ambaum same vùr ôs de mis opdrage op de reunie van de aaj Kerk- sjtraot. Wat zulle weej òm den misse.

Kortgeleeje 6 augustus hebbe met mich versjillende Tegelse minse en vruègere bewoeners van de Kerksjtraot op "De Berckt-klooster" in Baolder 'n mis vùr Pater Hen meuge beejwoëne met de familie van Hen van de Mieke. Wat waas die in- drukwekkend.

Dae pater vertelde wie 't in Lissabon allemaol gegaon hej.

Dok mós hae efkes sjlikke òm zien traone weg te werke.

Hae besjreef Pater Hen as de Goede Her- der en verwerkde dao in: "Ik ken de mij- ne en de mijne kennen mij".

Aaf en toe hoor'se emes sjnoëve in de kerk.

Hae besjreef Hen van de Mieke as (wat weej auch altiéd gezag hebbe) 'nen fijne missionaris dae zich gans aan zien minse goof.

De jeug had op 't kerkhaof, zjwart en blank samen, 'n letste groët gebrach aan

Hen dôr 'n witte doef ten hemel te laote
opsjtijge.

't Waas erg sjtil in de kerk.

De pater vertelde det t'r 'n ontzettende
massa minse aafsjiéd van Pater Beurskens
kwame neme.

Hae had 't kwaod òm 't te bringe.

't Waas erg emotioneel.

Wie erg weej Hen op ôs reunie van de aaj
Kerksjtraot auch zulle misse, 't duit ôs
good det dezen eenvoudige jong van ôs
Tegele dao achter zoëvuél goods vur die
minse haet kenne doon. Haopelik is dit
vur de femilie beej 't verlees van Hen
toch 'ne groëten troës.

Bertje

INGELBERTJE

Half zoë breid as langk. Sjtevig oppe
bein, maar toch nao baove nag breijer
euer de haöpe nao de sjouwers oëtlou-
pend, sjtông 'n as 'ne paol woë'se 'n
sjeep vas maks det op sjtraöm ligk.

Rôngk van bükske, maar neet euerdreve,
rôngk van gezich, det volop glunderde,
rôngk van pesjteur en vural: rôngk van
aard en karakter.

Det 'e good kòs sjerminkele sjteit vas, maar toch kòs se nag baeter beej òm aan de taofel zitte, as met om worstele, vural in ziene jòngen tied. Want doew haofde hae 'n ker, gelaaje met ach maar petatte, die in 't los langk bleef sjtaeke, „wir d'roet. Hae zat zich sjrap, met gekrùtste vingers ònger de naaf, en ze kwaam nao baove, det de angeren op koste vòlle. Ge wònger det den dokter, wie hae zich d'raan getrokken hat en vur de militaire keuring mós, neet naolaote kòs de opmerking te make: "Wat heeft die kerel een borst!"

Den deenstied waas ziene gloriëtied. Want hae brach 't toet "milicien korporaal" in daen tied wie alle meugelikke hoegheid beej de militaire van kepraol toet generaal besjtòng oet beroépsvolk. Wie lang hae gedeend haet kan ich neet zegke. In idder geval loog 'n innige jaore later, in den tied van de Frans-Duitsen oorlog 1870-1871, ouch aan de Limburgse grens met zien trupke, òm de Prysse sjrik aan te jage, of tenminste boeten de paol te haaje. Ierlik gezag: Nederland waas neutraal en bleef neutraal, maar woë aan det ligt of loog, aan de zich doew al tuinende Pruusse sjtols, of aan oet Belzen tied euvergebleve simpathie vur 't zuije, al 't militair en ouch de gewoën minse sjtòngen aan de kangk van de Franse. Vur daen tied waas det neet zoë. Doew telde ze zich nag altiéd zò'm bietjen ein met die van euer de grens. Maar of 't nòw loog aan de meneer van oetbraeke van den oorlog, of oet simpathie vur de zjwaakste,

al gauw waren d'r weinig Pruisse-gezinde mier euver.

Wat waas det 'n konsternasie, nao de sjlaag van Sedan! Det 't neet kôs of Mac Mahon môs de zaak verraojen hebbe, en mier zo kommentaar.

In idder geval, wie de Pruisse Ingelbertje en d'r zien zoge sjtaon, vônge ze 't versjtendig om ôs met rost te laote en zijwejde ze nao 't Zuiden aaf.

As 'n oets aan 't vertelle kwaam euver daen deenstied - en 't waas tamelik gemekkelik 'm zoewied te kriege - den waas se nag neet van 'm aaf. Hae vertelde van zien prestasies in den troep, van eur herrie met de lang huzare, die altiéd menden dem baas te kenne sjpeule, omdat ze enne kop grötter ware as de infanteriste.

Eine kier ware ze ouch baas, omdat ze de lange sabel om hatte, dae ouch getrokke woort. De infanteriste hatten nag inkele borgerjonges as kameraote beej zich, maar same kôte ze 't neet haole taengen de huzare, die grötter van sjtök, grötter in aantal en vural grötter gewaopend ware. Ze gingen d'r tossen oet richting Tegele. Eine van de huzare, met hiël lang bein, kreeg eine van de borgerjonges - dae ouch neet sjlech leep - bald te pakken aan Hagerhaof. Hae zekde met ziene lange sabel en hōwden 'm eine sjnit in de jas oppe rōgk. Met 'nen hazesjprunk euver de hek en Hagerwiërd kwaam ouch dae jong nag op veilige grōnk. En zoë zakde ze same, met de sjtert tösse de bein aaf, nao de Kikkert en de ped, dem Bös en de Lings en omgae-

ving woë 't sjtel toëshuerde.
Det vertelle van Ingelbertje woort op later laeftied 'n zeker kwaol, zoëdet sommige minse zagte det hae loog. Det is euverdreven oëtgedrök. Hae hat nōw einmaol 'n sjterk werkende fantasie, en kōs hae neet oëtgeklengerd waere. De bewaering det 'n de ringkaove rōngk vertelde, in de ein hangk met de kaolensjöp, in de anger met de pötjshaok zien vertellinge krechtiger makend, heb ich noëts kenne kontrölere. Ich bleef zeker te zier gappend sjtaon loëstere as hae vertelde. Die fantasie bleek ouch oët zien knutsele. Hae kōs van alles en nag baeter met de mōngk as met de heng. " 't Zol wet òm 'n aeg te make. Balke gezaagd, gater d'r in gebaord, teng d'r in, klaor is de aeg!" Det was Ingelbertje as se - met de mōngk - aan wet niejts bezig waas. Hae brag 't ein kiër zoe wïed, det 'n de iëwigdeurende bewaeging oëtgevongen hat. Met gewichten die 't ein 't anger ophöfden as se einmaol aan 't loupe ware, maar hae hat, wie vuël, ein paar klein deil, ònger angere de wriëving, vergaete te beraekene. En daorōm löpt ouch Ingelbertje zien bewaeging neet iëwig door as in den Hemel, woë 'n ech is, want 't waas einem brave, gōje, behölpzame mins.

Toën van de Lings

EINZAAM

Ocherm hae vult zich zoë allein,
Hae is 'n biëtje sjlech t'r bein.

Haet nemes òm te praotte
Hae vult zich zoë verlaotte.

Sinds oma òm òntvalle is
vult hae hiël erg det groët gemis

Ze kôste dök beame,
Wat waas 't fijn toch same.

Al die kleine dinger,
En same met de kinger,

Waas 't sjoën toch in 't laeve,
Zich aanein te meuge gaeve.

Bertje

MEDEDELINGEN

Nu het verenigingslokaal "D'n Bast" gesloopt is zullen de bijeenkomsten niet meer in dit gebouw plaats kunnen vinden. In de convocaties zal de plaats van de te houden bijeenkomst vermeld worden.

PROGRAMMA

Op 17 oktober vindt er een lezing plaats door ons lid dhr. Jac Bongaerts. Hij zal tijdens deze lezing vele dia's tonen over zijn reizen naar verre landen. Nadere mededelingen over deze avond volgen nog.

Op 8 november is er weer de jaarlijkse gezellige kontaktavond voor onze leden. Nadere mededelingen over deze avond volgen nog.

Op 15 december is al weer de laatste activiteit van dit jaar. De literaire werkgroep heeft dan een dialektavond gepland. Over de exacte invulling van deze avond zal te zijner tijd nog het een en ander medegedeeld worden.

REDAKTIE

F. Helmes

Roermondseweg 102
telef. 731906

H. Huijs

Sporenkampweg 103
telef. 735770

H. Joosten

Windhond 119
telef. 731886

J. Koppers

Beekstraat 14
telef. 731514

B. Wijnhoven

Industriestraat 186
telef. 731099

Kopie voor het volgend nummer dient voor
16 oktober a.s. bij een der hierboven
genoemde adressen te worden afgegeven. U
kunt ook bellen 735770. De kopie wordt
dan afgehaald.